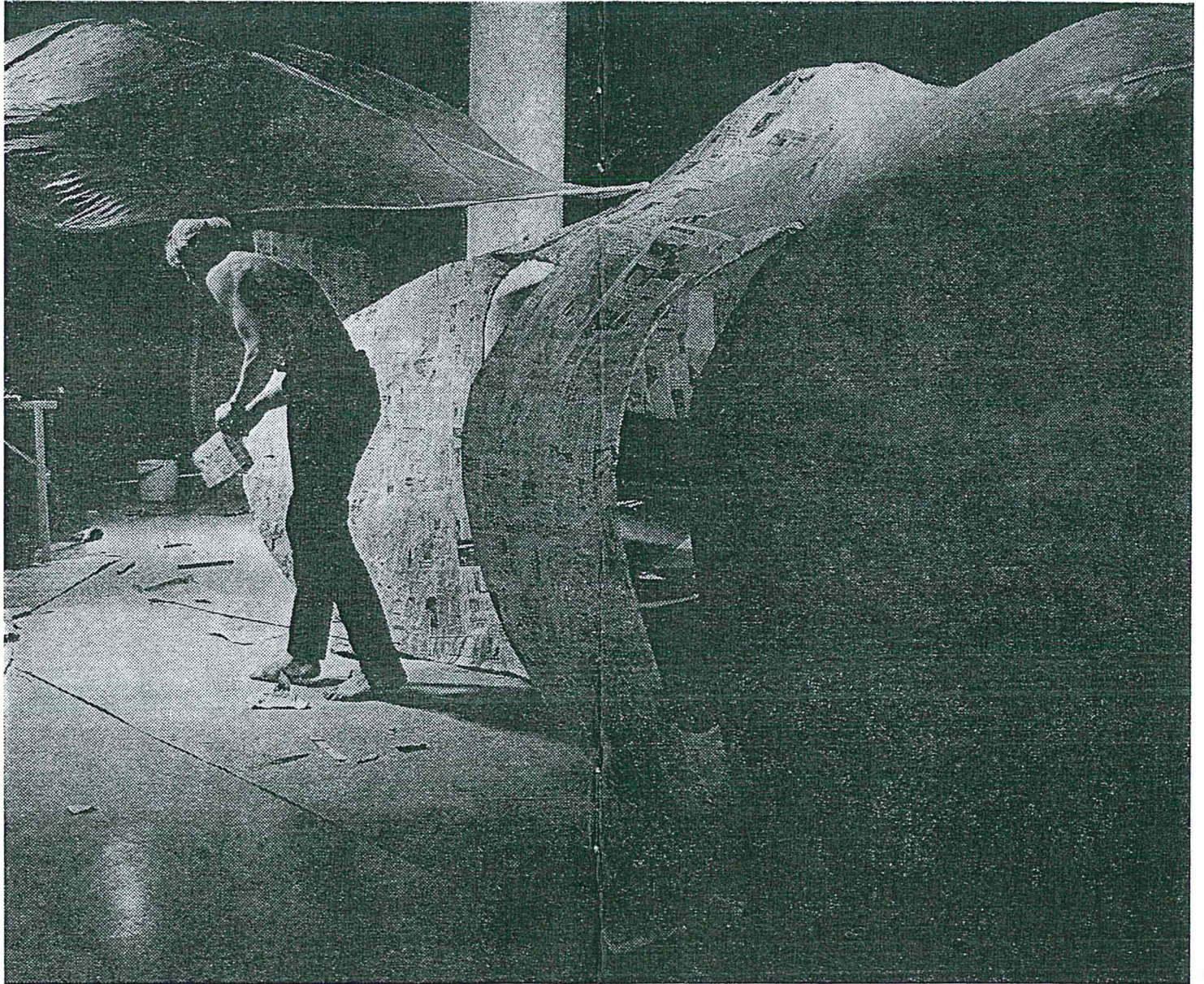

Gruppkorsband

Södertälje stads kulturnämnd

Kulturnämndens kansli:
Rådhuset 1 tr., telefon (0755) 326 20 ankn. 1330.
Kulturintendent: Eje Högestätt

labyrinten

Södertälje Konsthall
Järnagatan 22, 151 30 Södertälje
Telefon (0755) 326 20 ankn. 1423

Öppet: måndag t. o. m. fredag klockan 12—20
lördag och söndag klockan 13—18

Denna utställning pågår från den 31 augusti
t. o. m. den 29 september.

Om ni vill komma med en grupp eller en skol-
klass, var vänlig ring oss och beställ tid.

Katalogtext: Mette Prawitz
Bilder: Jan Nordahl

Det här är en arbetsbok och en vägledning till
den utställning, som öppnas kl. 13 den 31 au-
gusti 1968 i Södertälje Konsthall.

Utställningen är en labyrint som sträcker sig
genom hela rummet. Ni kan vandra i den och
genom den. Ni får pröva er fram, känna och
lyfta. Ordna omkring er.

Tag med era barn, men sätt på dem oömma
kläder.

Om ni kallar det här för konst eller inte, spe-
lar ingen roll. Det är viktigare hur ni mår.

Den här boken hör ihop med utställningen, tag
därför med den när ni kommer till Konsthall-
len. Det kostar ingenting att komma in.

”— i vilket rum, under vilka förhållanden trivs vi. Den skandinaviska infallsvinkeln är nästan alltid hur ser det ut, som om det skulle avgöra allt.”

R. T.

Många människor samlar gärna snäckor, fina strålande, fantastiska snäckor.

”Och i denna nya livsstil spelar status en allt mindre roll, konst, sex och politik en allt större.

Könsrollstänkandet försvinner succesivt.

Konserter är ingenting man går på för att demonstrera sin kultur, utan man använder musik för att man behöver den.”

Ludvig Rasmusson

Vackra skal

Alla beundrar skalet.

Men djuret som fanns inuti, det som var levande och mjukt?

Utställningar är ingenting man går på för att demonstrera sin kultur, utan man använder konst, för att man behöver den.

För att man behöver den.

Det är du själv som är det mjuka.

Kan man tänka sig i framtiden att publiken inte bara flyttar runt färdiga delar, utan också hjälper till att forma?

Att ni är med från början, föreslår och bygger upp?

Skulle ni kunna tänka er det?

Kan man tänka sig framtidens konstnär, inte som en producent av ting, utan som en arbetsledare?

Att hela stan deltar

Den utställning ni nu har omkring er är gjord för att användas här och nu.

Den får gärna, liksom kläder, slitas ut, men inte förstöras för förstörelsens egen skull.

Det som blir över kan bli början till en ny utställning.

Hur skulle ni beskriva den om ni pratade med någon, som ni tycker om?

Vad skulle ni kalla utställningen för, om ni fick namnge den?

Känner ni igen er på något sätt här inne?

När man frågar Gösta Sillén, vad han gör och varför, pratar han en massa om allt möjligt.

Men det mesta kretsar kring en fysisk upplevelse. Han vill göra rum som man kan gå igenom, ha ett kroppsligt förhållande till, krypa, sträcka sig, dansa.

Om han ser ett getingbo, tycker han om att det är så sprött och fint, byggt av nästan ingenting, hålls uppe av just ingenting, och han skulle gärna vilja gå in i det.

Tidningspapper är så vackert, man kan göra så tunna väggar, så lätta hus, det är skönt att ta i och innehållsrikt att se på, och alldeles gratis.

Han talar om trafikskyltar, som böjts eller åkt på sned. Man kan se på dem att det har hänt dem någonting. De berättar en historia för oss när vi åker förbi. På samma sätt kan alla föremål berätta och alla har en viss karaktär. De vandrar, böjer sig, trevar, sluter sig till rum.

Han talar om sina pappersskulpturer som händelser, som berättar om händelser och möjligheter till händelser.

När vi vandrar runt bland dem, händer det oss en massa saker, ibland kommer vi inte fram, måste ta en annan väg, hittar något, som vi tycker om. Hela tiden växlar våra känslor och det är ju också ett händelseförlopp.

Kan man förklara allting i ord?

    ? ? ?
  ? ? ? ?
? ? ?
  ? ?
  ?